

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 1 kwietnia 2019 roku, sygn. akt II C 1020/18 w sprawie z powództwa W. B. przeciwko E. D. Funduszowi Inwestycyjnemu Zamkniętemu Niestandaryzowanemu Funduszowi Sekurytyzacyjnemu z siedzibą w G. o pozbawienie tytułu wykonawczego wykonalności, Sąd Rejonowy dla Łodzi – Śródmieścia w Łodzi w pkt. 1. oddalił powództwo, w pkt. 2. nie obciążył powódki kosztami procesu i w pkt. 3. orzekł o kosztach pomocy prawnej z urzędu.

Apelację od opisanego wyroku wywiodła powódka, zaskarżając orzeczenie w zakresie punktu 1. w całości. Skarżąca zarzuciła naruszenie art. 130 § 1 k.p.c. w zakresie, w jakim Sąd przyjął mylne oznaczenie pisma procesowego, nadając mu bieg w niewłaściwym trybie, podczas gdy z treści pisma wynika, że intencją powódki było podniesienie merytorycznych zarzutów względem nakazu zapłaty, co powinno skutkować uznaniem pisma z 16 sierpnia 2018 roku za sprzeciw od nakazu zapłaty wydanego w sprawie sygn. akt VI Nc-e 1119769/14, co w konsekwencji spowodowało naruszenie art. 299 k.p.c. w zw. z art. 227 k.p.c. i art. 217 § 1 k.p.c. poprzez oddalenie wniosku dowodowego o przesłuchanie stron (powódki) na okoliczności związane z niemożnością wniesienia w terminie sprzeciwu od nakazu zapłaty.

W konkluzji skarżąca wniosła o uchylenie zaskarżonego wyroku w zakresie punktu 1. i przekazanie sprawy sądowi I instancji do ponownego rozpoznania oraz zasądzenie kosztów nieopłaconej pomocy prawnej świadczonej z urzędu.

Sąd Okręgowy zważył:

Apelacja nie jest zasadna.

Wstępnie należy odnotować, że ustalenia faktyczne poczynione przez Sąd Rejonowy w zakresie okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia w przedmiocie procesu (art. 227 k.p.c.) nie są obarczone błędem i znajdują oparcie w materiale dowodowym zgromadzonym w toku postępowania. Sąd Okręgowy przyjmuje zatem wskazane ustalenia za własne, dzieląc również ich ocenę jurydyczną.

Zarzut naruszenia art. 130 § 1 k.p.c. należy uznać za chybiony.

Jak trafnie zaakcentowała strona skarżąca, przywołując postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 15 stycznia 2015 roku sygn. akt IV CZ 105/14 „w orzecznictwie Sądu Najwyższego regulację zawartą w art. 130 § 1 zdanie drugie KPC odczytuje się jako dyrektywę rozpoznania pisma zgodnie z jego treścią wyrażającą intencje autora, także wówczas gdy zostało ono mylnie oznaczone lub dotknięte innymi oczywistymi niedokładnościami, jeżeli wątpliwości można wyjaśnić w drodze wykładni pisma lub przez wezwanie strony do jej wyjaśnienia (por. postanowienie z dnia 14 listopada 2013 r., IV CZ 81/13). Jeżeli zatem - w świetle okoliczności sprawy - istnieją wątpliwości co do rzeczywistych intencji autora pisma, Sąd powinien poddać je wykładni zgodnie z dyrektywami właściwymi dla tłumaczenia oświadczeń woli (art. 65 KC) albo usunąć te wątpliwości przez wezwanie strony do ich wyjaśnienia” - L..

W badanej sprawie zarówno zatytułowanie pisma z 16 sierpnia 2018 roku (pозew o pozbawienie tytułu wykonawczego wykonalności) jak i okoliczności uzasadniające żądanie pozbawienia tytułu wykonawczego wykonalności wskazujące na zakwestionowanie, jakoby powódka była dłużnikiem pozwanego Funduszu, nie nasuwały istotnych wątpliwości. Jednakże, uznając sprawę za skomplikowaną prawnie, postanowieniem z dnia 27 sierpnia 2018 roku Sąd Rejonowy ustanowił dla powódki pełnomocnika z urzędu.

Pełnomocnik z urzędu w piśmie z dnia 21 lutego 2019 roku (k.70) wykonując zobowiązanie sądu o zajęciu stanowiska w sprawie, oświadczył, że strona powodowa podtrzymuje żądanie pozwu oraz wszystkie dotychczasowe twierdzenia i wnioski .

W tej sytuacji procesowej, skoro powódka korzystała z pomocy profesjonalnego pełnomocnika, który jasno sprecyzował stanowisko procesowe, nie było żadnych wątpliwości co do przedmiotu sprawy, tym bardziej, że na

rozprawie w dniu 28 listopada 2018 roku odnotowano, że przed Sądem Rejonowym dla Łodzi- Widzewa w Łodzi toczy się postępowanie ze sprzeciwu od wyroku kwestionowanego w tej sprawie (k.52).

W związku z powyższym dziwić może jedynie tak sformułowany zarzut apelacji, który jest zaprzeczeniem własnej postawy procesowej.

W tym miejscu dodać należy, że z uzasadnienia przywołanego wyżej postanowienia SN z 15 stycznia 2014 roku wynika, że dokonanie wykładni wątpliwości co do rzeczywistych intencji autora pisma dotyczy przede wszystkim sytuacji, w których strona działa osobiście, bez profesjonalnego pełnomocnika, co w badanej sprawie nie miało miejsca.

W konsekwencji zarzut naruszenia art. 299 k.p.c. również trzeba uznać za bezzasadny w sytuacji, gdy miał on dowodzić okoliczności niemożności złożenia sprzeciwu od wydanego w sprawie VI Nc-e (...) nakazu zapłaty, czyli nieistotne z punktu widzenia przedmiotu niniejszej sprawy.

Reasumując, niezasadność zarzutów apelacji oraz brak okoliczności, branych przez Sąd II instancji pod uwagę z urzędu, skutkuje oddaleniem wywiedzionego środka zaskarżenia na podstawie art. 385 k.p.c.

O kosztach postępowania apelacyjnego orzeczono w odwołaniu do zasady wyrażonej w art. 102 k.p.c, uznając okoliczności przedmiotowe sprawy za uprawniające do przyjęcia jej za przypadek szczególny, w rozumieniu przywołanego przepisu. Ponadto tezę tę wzmacniają okoliczności podmiotowe, w tym trudna sytuacja materialna skarżącej.

O kosztach nieopłaconej pomocy prawnej orzeczono na podstawie § 8 pkt 3 w zw. z § 16 ust. 1 pkt 1 i § 4 ust. 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz. U. z 2019r. poz. 18) .